

Atli Dam jarðaður

JARÐARFERÐ

Jan Müller

Hóast veðrið ikki var av tí besta, vátakavi og kalt, høvdu fleiri enn túsund fólk leitað sær til jarðarferðina hjá fyrrverandi lögmanni, Atla Dam í Vesturkirkjuni leygardagin. Eisini úr Danmark og Grønlandi vóru fólk komin fyrri at siga Atla eina seinastu farvæl. Tað var Bjarni Bæk, dómprovstur, sum

helt prædikuna. Eftir tað sungu og spældu limir í kórnum Sólarmagn og Tarira kenda lagið eftir Mikis Theodorakis, sum Sven-Bertil Taube týddi, "En sang om Frihet". Tá kistan varð borin út spældi Katrin Jørgensen undir við trompet til lagið hjá Jógvan á Lakjuni, mentamálaráðharra: "Gakk tú tryggur fram við góðum treysti". Jógvan Thomsen hevði orgulspælið í Vesturkirkjuni

henda sermerkta dagin, tá so mong høvdu valt at minnst Atla Dam fyrri seinastu ferð. Á grøvini varð tjóðsangurin sungin.

Millum sálmarnar, sum vórðu sungnir í Vesturkirkjuni til jarðarferðina var "Sig nærmer tiden, da jeg må væk" eftir Steen Steensen Blicher, sum Atli Dam sjálvur helt so nógv av

En sang om frihet

*Det finns ett hav som ingen ser
Det finns en grav där ingen dör
Det finns en sol som ej går ner
Det finns en strand i varje själ*

*Och om du vill ditt väl förstå
Och vara fri när molnen gå
Så bygg en värld, en värld att leva i
Nu gäller det ditt liv, ditt eget liv!*

*Det finns en värld som ej förgår
Det finns ett brev som ingen läst
Det finns en vind som allt förstår
Det finns en frihet uten sår*

*Sig nærmer tiden, da jeg må væk,
jeg hører vinterens stemme;
thi også jeg er kun her på trækk
og haver andetsteds hjemme.*

*Jeg vidste længe, jeg skal herfra,
det hjertet ikke betynger,
og derfor lige glad nu og da
på gennemrejsen jeg synger.*

*Jeg skulle sjunget lidt mer måske,
måske vel også lidt bedre;
men mørke dage jeg måtte se,
og storme rev mine fjedre.*

*Jeg ville gerne i Guds natur
med frihed spændt mine vinger,
men sidder fast i mit snævre bur,
det alle vegne mig tvinger.*

*Jeg ville gerne fra højen sky
udsendt de glædere sange;
men blive må jeg for kost og ly
en stakkels gældbunden fange.*

*Tit ligevel til en smule trøst
jeg ud af fængslet titter
og sender stundom min vemodsrøst
med længsel gennem mit gitter.*

*Lyt og, og vandrer, til denne sang,
lidt af din vej du hidtræde!
Gud ved, måske det er sidste gang,
du hører livsfangen kvæde.*

*Mig bæres for, som ret snart i kvæld
at gitterværket vil briste;
thi kvidre vil jeg et ømt farvel;
måske det bliver det sidste.*

